

sankcí § 28 cit. zák. jest v § 18 tohoto zák. zapovězen pronájem nebo postoupení bytu s podmínkou, že nájemník koupí zařízení bytu. Zákon zde tedy prohlašuje za trestný pouze čin dokonaný a nikoliv také pouhý pokus, i nelze uznati, že by odsouzení st-lčino bylo tímto ustanovením kryto, a to ani snad s hlediska § 8 všeob. zák. trest., neboť ustanovení tohoto platícího pro zločiny, přečiny a přestupky stíhané trestními soudy na přestupky policejní všeobecně ani analogicky použití nelze. Bylo proto výrok žal. úřadu o vině uznati za nezákonný a zrušiti jej dle § 7 zák. o ss.

Tím padá ovšem také výrok o trestu st-lce n a ř. r o z h o d n u t í m přisouzeného, t. j. peněžité pokuty 2000 Kč, eventuelně vězení v době 14 dnů. — —

č. 4102.

Z á v a d n é n á z v y: Může býti za závadný ve smyslu zák. č. 267/1920 považován nápis na lékárně »U říšského orla«?

(Nález ze dne 12. listopadu 1924 č. 16.764).

V ě c: Mag. Phar. Karel W. ve V. proti zemské správě politické v Praze o označení lékárný.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem ze 4. května 1923 vyslovalo policejní ředitelství v Liberci, že nápis na lékárně st-lově »Zum Reichsadler« odporuje ustanovením zák. z 14. dubna 1920 č. 267 Sb., ježto upomíná na státoprávní poměry zemí čsl. republiky před 28. říjnem 1918; zároveň vyzvalo st-le na základě § 3 cit. zák., aby nápis ten do 14 dnů odklidil. Zsp nař. rozhodnutím odvolání z tohoto výměru zamítla a podotkla k vývodům odvolání, že není pochyby, že označení »Zum Reichsadler« připomíná státoprávní poměry zemí koruny České před 28. říjnem 1918 ve smyslu § 1 cit. zák., i když dvouhlavý rakouský orel na štítě lékárný vyobrazený byl změněn na jednohlavého orla pruského.

Dále poznamenala, že st-l se neprávem v rekursu odvolal na výnos zsp-é z 23. května 1920, ježto ve výnose tom byl jen zásadně vysloven souhlas s případnou změnou názvu lékárný na »Adler Apotheke«.

Stížnost k tomuto soudu podaná nevznáší nijakých námitek proti zjištění úřadu, že nápis »Zum Reichsadler« připomíná státoprávní poměry zemí koruny České před 28. říjnem 1918 ve smyslu § 1 zák. č. 267/1920, dovozuje však, že užívání tohoto nápisu bylo pravoplatně schváleno výnosem z 23. května 1920, vykládajíc tento výnos v ten rozum, že jím uznán byl uvedený nápis za přípustný, bude-li dvouhlavý (rakouský) orel přiměřeně změněn.

Leč i když se nechá mimo úvahu, bylo-li by se zřetelem k povaze předpisů zák. č. 267 z r. 1920 vůbec možno mluvit o nabytém právu na užívání nápisů předpisům těm zřejmě odporujících, dlužno jest výklad výnosu toho, jaký mu dává stížnost, označiti jako zcela libovolný, znění onoho výnosu zřejmě odporující. Výnosem tím zsp-á zamítla odvolání st-lovo do příkazu odstraniti z lékárný dvouhlavého říšského orla a do zapovědi pojmenování lékárný té »Zum Reichsadler«. Dále se ve

výnosu praví: »Pakli st-l upraví dvouhlavého orla na jednohlavého, nebude při změnách, jež již provedl, žádné námitky proti tomuto označení. Rovněž není námitky proti pojmenování »Adler Apotheke«. V tomto znění nějaké podmíněné připuštění nápisu »Zum Reichsadler« logicky shledati nelze.

Vývody stížnosti, jimiž dokazuje, že emblem na lékárně v nynější úpravě není pruský orel, neměl soud podnětu se věcně zabývati, poněvadž žal. úřad z toho, že onen skulpturální znak lékárny pokládá za pruského orla, v nař. rozhodnutí nějaké přímé právní důsledky nevyvodil, nemůže tedy st-l tvrditi, že by tímto charakterisováním znaku byl nějak ve svých právech poškozen. Patrný význam příslušného pasu nař. rozhodnutí jest jen ten, že nápis »Zum Reichsadler nepřestal býti závadným ve smyslu zák. č. 267/20 tím, že skulpturálně provedený rakouský říšský orel byl nahrazen nějakým znakem jiným.

Řídě se těmito úvahami zamítl soud stížnost jako neodůvodněnou.

Č. 4103.

Státní zaměstnanci (Slovensko): * Soudcové býv. království uherského, kteří nesloživše slib podle § 2 zák. č. 64/1918 Sb. nebyli ponecháni ve službě, nemají nároku na pensi vůči státu čsl.

(Nález ze dne 12. listopadu 1924 č. 19.570).

Věc: Vilém P. v N. proti ministerstvu spravedlnosti o odpočivné.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l, jenž v době převratu byl tabulárním soudcem v Nitře, odepřel dle výslovného prohlášení z 12. února 1919 spolu s ostatním úřednictvem sedrie nitranské složití slib poslušnosti čsl. republice, načež mu byl vydán zmocněnci čsl. vlády Drem D. a Drem H. propustný list, plat dnem 1. ledna 1919 zastaven a st-l dán maďarské vládě k dispozici. Žádost jeho z 28. června 1920, aby mu byla poukázána pense, zamítlo min. sprav. nař. rozhodnutím s odůvodněním, že st-l nesloživ slib poslušnosti dle § 2 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb., nestal se ani prozatímním zaměstnancem čsl. republiky a nemá tudíž nároku na záopatřovací požitky vůči čsl. státu, jehož zaměstnancem nikdy nebyl.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

Není o tom sporu, že st-l byl podle starých předpisů uherských zaměstnancem býv. státu uherského a že podle předpisů těchto měl nárok na služební a odpočivné požitky proti státu tomuto. Proti státu čsl. mohl by však odvozovati takovýto právní nárok jedině tenkrát, kdyby byl vstoupil ve služební poměr ke státu čsl.

Podle § 2 zák. č. 64/1918 byli však státní úředníci býv. království uherského ponecháni jen tenkrát ve svých úřadech — a to jen prozatímně — složili-li slib poslušnosti republice čsl. Jen takovýto úředníci vstoupili tedy ve služební poměr k republice čsl., a jen takovým — pokud jde o zaměstnance při soudech a státních zastupiteltvech — upravil jejich případné nároky proti republice čsl. zák. z 15. dubna 1920 č. 270 Sb. To jasně vysloveno v §§ 4, 5 a 6 tohoto zák., jež vesměs pojednávají